

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **M. M.**, narozený X, státní příslušník G.
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Lenkou Langmaierovou
sídlem Dřevná 382/2, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2018, č. j. OAM-641/ZA-ZA11-ZA08-R2-2016, o udělení mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lence Langmaierové, advokátce se přiznává odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 22. 1. 2019 napadl v záhlaví označené rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný podle § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobce namítl, že žalovaný porušil § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a §12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

3. V doplnění žaloby žalobce namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 25 písm. d) zákona o azylu, neboť nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení. Žalovaný jednak zastavil řízení po jediné neúčasti žalobce u pohovoru a nepokusil se jej předvolat znovu, ačkoliv § 25 písm. d) zákona o azylu vyžaduje opakovanou neúčast. Mimo to byla žalobci výzva doručena až poté, co se měl pohovor konat, a tudíž nebylo možné, aby se žalobce dostavil. Žalovaný přitom v odůvodnění napadeného rozhodnutí neozřejmil, jak dospěl k závěru, že dosavadní skutková zjištění (včetně skutečností uvedených žalobcem v prvním pohovoru) nepostačují pro rozhodnutí ve věci samé.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že nepovažuje žalobu za důvodnou a trvá na správnosti napadeného rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

5. Dne 22. 7. 2016 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
6. Dne 4. 8. 2016 rozhodl žalovaný podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci.
7. Rozsudkem ze dne 21. 7. 2017, č. j. 46 Az 11/2016 – 37 zdejší soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud na základě kasační stížnosti žalobce rozsudkem ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 199/2017 – 40, rozsudek zdejšího soudu zrušil. Rozsudkem ze dne 22. 5. 2018, č. j. 46 Az 11/2016-129, soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s tím, že je zapotřebí doplnit skutková zjištění ohledně ochrany svědků v trestním řízení v G. a reálnou možností vnitřního přesídlení.
8. Předvoláním ze dne 16. 11. 2018, které bylo dle připojené doručenky vlastnoručně podepsané žalobcem doručeno dne 27. 11. 2018, byl žalobce předvolán k pohovoru konanému dne 5. 12. 2018.
9. Podle úředního záznamu ze dne 5. 12. 2018 se žalobce k pohovoru nedostavil.
10. Rozhodnutím ze dne 7. 12. 2018 žalovaný podle § 25 písm. d) zákona o azylu zastavil, neboť se žalobce nedostavil, ačkoliv vlastnoručním podpisem stvrdil převzetí předvolání.
11. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
12. Podle § 25 písm. d) zákona o azylu: *„Řízení se zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu nedostavil k poskytnutí údajů k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebo k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti“.*
13. Soud k úvodní námitce žalobce, že žalovaný měl postupovat v rozporu s § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu a § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu, konstatuje, že prostý poukaz na ustanovení právního předpisu bez další skutkové či právní argumentace není řádným žalobním tvrzením ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Jelikož

žalobce v následném doplnění žaloby na úvodní odkaz žádnou argumentaci nenavázal, nejedná se o žalobní námitku, a proto se soud touto argumentací nezabýval.

14. Soud k námitce žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu s § 25 písm. d) zákona o azylu, předně konstatuje, že tvrzení žalobce o doručení předvolání po termínu konání pohovoru není pravdivé. Vlastnoruční podpis žalobce na doručence připojené ve správním spise k předvolání k pohovoru konanému dne 5. 12. 2018 prokazuje, že se žalobci dostalo předvolání do dispozice již 27. 11. 2018.
15. Přisvědčit nelze ani argumentaci žalobce, že ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu vyžaduje opakovanou neúčast žalobce u pohovoru pro zastavení řízení, neboť ze znění normy nic takového neplyne. Předmětné ustanovení umožňuje zastavit řízení již po první neúčasti žalobce při pohovoru.
16. Žalobci lze přisvědčit potud, že je nutné uvážit, zda dosavadní skutkové zjištění nepostačují k rozhodnutí ve věci samé, neboť při dostatečných skutkových zjištěních by předvolání žalobce k dalšímu pohovoru bylo v rozporu s § 23 odst. 1 a odst. 2 písm. a) zákona o azylu. V případě zastavení řízení pro neúčast žadatele u nadbytečného opakovaného pohovoru by tak byl dán důvod ke zrušení rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, přestože úvaha o dostatečnosti skutkových zjištění není ustanovením § 25 písm. d) zákona o azylu stanovena jako podmínka zastavení řízení. V předmětné věci je však zřejmé, že snaha žalovaného o doplnění skutkových zjištění nebyla samoučelná, nýbrž byla zapříčiněna právním názorem zdejšího soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 22. 5. 2018, č. j. 46 Az 11/2016-129. Soud zrušil předcházející rozhodnutí žalovaného právě pro nedostatečná skutková zjištění a uložil mu je doplnit, zejména co do ochrany svědků trestního řízení a možnosti vnitřního přesídlení. Provedení opakovaného pohovoru s žadatelem je v takové situaci zcela namístě. Soud tedy v předmětném případě neshledal žádné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, neboť měl žalovaný důvod provést opakovaný pohovor, a tudíž byl po neúčasti žalobce dán také důvod k zastavení řízení. Námitka není důvodná.
17. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.
19. Soud výrokem pod bodem III podle § 35 odst. 9 s. ř. s. přiznal soudem ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Lence Langmaierové, advokátce, odměnu za zastupování ve výši 8 228 Kč. Ta je tvořena odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna je dále tvořena dvěma paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu) a částkou 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Odměna bude Mgr. Lence Langmaierové, advokátce, vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. dubna 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně